

Som més del 50%

written by Xavier Martínez Gil | 11 d'octubre de 2020

Hi ha una dita molt nostrada que diu “a la taula d'en Bernat qui no hi és no hi és comptat”. Convé tenir-la present a l'hora, sobretot, de comptar els vots. Molt sovint se'ns diu que hem de ser més del 50% del cens. La trampa és que aquest 50% no l'hem de comptar respecte de tot el cens sinó únicament sobre els vots emesos. Així és com es decideixen les votacions en totes les democràcies del món, i nosaltres no serem ara una excepció. L'abstenció, és a dir, qui no vota, representa a qui li és absolutament igual el resultat de les votacions. No es pot interpretar en cap altre sentit que no sigui la indiferència del resultat. Per tant, no es pot interpretar en sentit ni favorable ni desfavorable a cap opció. És per això que no es té en compte la participació ni en un referèndum ni en unes votacions per triar, posem per cas, diputats. Oi que no deixem escons buits que “representin” l'abstenció? I no ho fem perquè, justament, no han triat cap representació perquè deixen que siguin els altres ciutadans (votants) que decideixin per ells.

L'única ocasió que hem tingut l'oportunitat de comptar-nos entre independentistes i no independentistes va ser el dia 1r d'octubre de 2017. Aquell dia, vam votar més de 3 milions de ciutadans, segons va manifestar el Govern de la Generalitat minuts abans del tancament dels col·legis electorals. La xifra que van fer circular superava els 3.130.000 votants. Això representa més del 58% de participació. Aquesta dada se sabia perquè, gràcies al cens universal, el sistema registrava els vots emesos per garantir que ningú no votés dos cops. Malgrat aquesta participació, només es van poder escrutar paperetes equivalents al 43% del cens. Per això el total de vots emesos no coincideix amb la xifra de vots escrutats entre el *sí* el *no* i en blanc, per les requisites d'urnes fetes per la policia. Així i tot, el *sí* va guanyar per més del 90% dels vots

escrutats. Si no s'ha publicat oficialment la xifra exacta de la participació real és perquè potser no interessa evidenciar que del referèndum es desprèn un mandat polític que cal implementar sense dilacions ni excuses.

Penseu que els que ens diuen que del 1r d'octubre no es desprèn un mandat són els mateixos que volen que ens comptem en unes eleccions autonòmiques. Aquest criteri només s'entén des de la lògica de la partitocràcia. D'una banda, els partits independentistes juguen amb la idea de demostrar que, des d'una bona gestió de l'autonomia, es pot convèncer a no independentistes que ens votin i així "ampliar la base". L'error seria comptar plebiscitàriament aquests vots com a favorables a la independència perquè no hauran votat en clau sobiranista. Per la mateixa lògica pot passar que independentistes convençuts no votin aquests partits perquè no comparteixen la seva gestió de l'autonomia. I, què passa amb els independentistes que prioritzen votar la defensa dels animals i voten el PACMA, que no és ni independentista ni unionista, o els Comuns que no s'identifiquen en cap de les dues opcions? I els vots de partits com Front Republicà o Primàries si no aconsegueixen arribar al mínim per obtenir representació parlamentària? I, seguint la lògica d'interpretar l'abstenció, com podem saber si molts independentistes no se sentiran cridats a votar a unes eleccions autonòmiques i optaran per l'abstenció? La realitat és molt més senzilla. Ja vam votar el 1r d'octubre i va guanyar el sí.

Però, a més, qui digui que els independentistes hem d'ampliar la base perquè resulta que no som el 50% està dient, *a sensu contrari*, que els unionistes sí que són més del 50%. I això és fals i deliberadament derrotista. Veig massa interès a insistir des del 1r d'octubre de 2017 en què no som prou i que cal ser, com a mínim, més del 50% del cens. I aquest discurs només es pot fer fruit de la incapacitat. Perquè l'alternativa seria que fos fruit de la manca de voluntat d'implementar el

resultat del 1r d'octubre, és a dir, des de la mala fe.